

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. Z. M.,**
bytem

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. KUJI 50719/2017, sp. zn. OOSČ 401/2017 OOSC/149,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 11. 7. 2017, č. j. KUJI 50719/2017, sp. zn. OOSČ 401/2017 OOSC/149 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 5.471 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 8. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. KUJI 50719/2017, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Městského úřadu Velké

Meziříčí, ze dne 10. 5. 2017, č. j. DOP/29333/2016/4563/2016-bdin/20, a ve zbytku odvolání žalobce zamítl.

2. Správní orgán prvního stupně rozhodl citovaným rozhodnutím tak, že žalobce dne 15. 6. 2016 na dálnici D1 v km 133,794 nepřizpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace a jiným okolnostem, které je možno předvídat, a po přejetí přes středový dělicí pás přejel zadní částí přívěsu přes vodorovnou dopravní značku V1 žluté barvy, kde došlo ke střetu s vozidlem řidičky R., čímž porušil ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, čímž nedbalostně spáchal přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Proti napadenému rozhodnutí brojil následujícími námitkami. Předně namítl vady správního řízení obecně s tím, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutku, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí a rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v zákonech ani v provedeném dokazování. K nedostatečnému zjištění skutkového stavu konstatoval, že se žádným způsobem nevypořádal a přesně nepopsal celý průběh incidentu, načež následně detailně popsal celou verzi skutkového děje ze svého pohledu, vč. zpochybnění výpovědí obou svědků. Dále brojil proti tomu, že se žalovaný (ani správní orgán prvního stupně) nevypořádal s prokázáním materiálního aspektu údajného přestupku, ani ho nijak nezkoumal. Následně namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a neprovedl jako důkaz k jeho návrhu znalecký posudek s vyhodnocením videozáznamu průjezdu dopravním omezením.
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že jednotlivé uplatněné námitky nejsou důvodné. Konstatoval, že stejně jako správní orgán prvního stupně považuje verzi vzniku dopravního nehody tak, jak je popsána v popisu skutku, za prokázanou na základě provedeného dokazování. Stejně tak nepovažoval za nezbytné provedení důkazu znaleckým posudkem, neboť je podle něj nadbytečné. Uvedl, že materiální stránkou přestupku se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval.
5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
6. Soud se předně, byť po nařízeném jednání, zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, a to ve světle hodnocení skutkového stavu žalovaným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může být dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz obdobně k rozhodovací činnosti správních soudů např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3

As 4/2007-58, rozsudek ze dne
787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne

18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č.
8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

7. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce v úplnosti, resp. se, z pohledu soudu klíčovými, částmi odvolání prakticky vůbec nezabýval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 2 až 5 obsáhle rekapituluje předchozí průběh řízení, vč. provedeného dokazování. Na str. 6 následně krátce hodnotí provedené dokazování, kde dává do souvislosti poškození vozidla svědkyně R., popis jízdy obou vozidel a obsah výpovědí obou svědků. Následně se na str. 6-7 vyjadřuje k návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem a k neohledání vozidla žalobce Policií ČR. Na str. 7 se vyjádřil k procesním otázkám, učinil závěr o způsobu jízdy žalobce, vyjádřil se k způsobu vedení správního řízení a následně v jediném odstavci konstatoval k odvolací námitce stran způsobu jízdy svědkyně R., že *„veškeré tyto námitky jsou pouze spekulativní a vznesené ve snaze zbavit se odpovědnosti za přestupek. Příčinou střetu byl způsob jízdy odvolatele, nikoli svědkyně R. a byl to odvolatel, kdo nepřizpůsobil rychlost jím řízeného vozidla stavebně technickému stavu vozovky a přejel částečně do levého jízdního pruhu, ve kterém jela svědkyně R.“*
8. Soud nemůže aprobovat tímto způsobem odůvodněné žalobou napadené rozhodnutí.
9. Za zcela klíčovou odvolací námitku považuje soud zpochybnění způsobu jízdy svědkyně R. a spolu s tím namítanou minimálně spoluodpovědnost za případný kontakt mezi vozidly. Soud v žádném případě nesdílí přesvědčení žalovaného, že námitky stran jízdy svědkyně R. jsou toliko spekulativní a vznesené ve snaze zbavit se odpovědnosti za přestupek. Naopak žalobcem vznesené pochybnosti a námitky mají zcela racionální základ v obsahu správního spisu a v provedeném dokazování.
10. Správní orgán se nijak nevypořádal s věcnou argumentací, že to byla právě svědkyně R., kdo dojížděl před místem zúžení vozovky a místem převedení dopravy do protisměru vozidlo žalobce a kdo ho pravděpodobně poté předjížděl. Nijak se nevypořádal ani s tím, že svědkyně R. logicky musela jet rychleji, než žalobce, a to v nesporně problematickém úseku, kde je razantně snížena nejvyšší povolená rychlost až na 60 km/h, což mohlo mít vliv na vznik dopravní nehody. Se způsobem jízdy svědkyně R. se žalovaný k námitce žalobce nevypořádal ani v tom směru, že nehodnotil její zjevnou neznalost rozměrů vozidla, které v daný okamžik užívala a které bylo jen o 18,2 cm menší (jakkoliv byla šířka odpovídající možností jízdy v levém pruhu), než jaká byla v daném místě maximální přípustná šířka vozidla jedoucího v levém pruhu. Nezabýval se ani tím, zda s ohledem na právní úpravu danou ustanoveními § 12, § 17 a § 18 zákona o provozu na pozemních komunikacích splnila svědkyně R. své povinnosti při předjíždění vozidla žalobce. A už vůbec nehodnotil to, zda mohla mít vliv na způsob jízdy svědkyně doba, po kterou ten daný den vozidlo řídila.
11. Přejetí vozidla žalobce do vedlejšího pruhu, tj. „náhlé vybočení“ dovozuje jak žalovaný, tak i správní orgán prvního stupně výlučně ze svědeckých výpovědí svědkyně R., tj. řidičky vozidla, jejíž způsob jízdy a případný její vliv správní orgány nijak nehodnotily, a svědka S., tj. jejího spolujezdce. V průběhu správního řízení nikdy nebylo prokázáno, že by se na vozidle žalobce nacházely jakékoliv stopy po nehodě s vozidlem svědkyně R., a to

nikoliv vinou žalobce, kterého policie vytěžila pouze telefonicky. Soud proto nepovažuje za adekvátní, pokud skutečnost, že se Policie ČR nezabývala poškozením vozidla žalobce (čímž zmařila provedení jednoho ze zásadních a jedinečných důkazů o střetu vozidel), klade správní orgán fakticky k tíži žalobce (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Konečně nebylo ani jasně prokázáno, že na vozidle svědkyně R. se nachází stopy po střetu *právě a jedině* s vozidlem žalobce.

12. Za této procesní a důkazní situace, pokud se nehoda na tomto místě skutečně vůbec mezi dotčenými osobami stala, správní orgány fakticky nekriticky vzaly za základ skutkového stavu to, co jim vypověděly osoby, které jely v poškozeném vozidle, aniž by se zabývaly možnou spoluvinou nebo i možností zavinění dopravní nehody ze strany svědkyně R. zvláště v situaci, kdy není vůbec zřejmé ani prokázané, jakou rychlostí v daný okamžik svědkyně R. jela. Zároveň se ani nezabývaly tou skutečností, že pokud svědkyně R. vypověděla, že jela přibližně stejnou rychlostí jako vozidlo žalobce, proč se nacházela v levém jízdním pruhu, když tento podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu slouží toliko k předjíždění a v ostatních případech má řidič povinnost držet se v pravém jízdním pruhu, tj. za vozidlem žalobce. Pokud žalobce vypověděl, že on sám je rychlostí pod 60 km/h, tak buď ho svědkyně R. skutečně předjížděla (k čemuž by musela pravděpodobně vyvinout v rozporu s dopravním značením rychlost větší než 60 km/h), nebo jeli souběžně v pruzích, čímž ale svědkyně R. porušila svoji povinnost dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu.
13. Pokud správní orgán tvrdí, že veškeré námitky žalobce stran jízdy svědkyně R. jsou spekulativní, tak je třeba zdůraznit, že nijak nezabývá hodnověrností svědkyně R. a svědka S. Nijak neodpovídá na otázku, proč zrovna výpověď dvou osob, které jsou zjevně minimálně pracovně propojené a které jely ve vozidle z autopůjčovny (avšak v té souvislosti se nijak nezabýval otázkou možné spoluúčasti na opravě vozidla při jeho poškození), jsou hodnověrnější než vyjádření žalobce. Jinými slovy správní orgány plně postavily závěr o správním deliktu na skutkovém ději tak, jak ho líčí poškozená a s ní ve vozidle jedoucí osoba (přičemž obě výpovědi vykazují rozdíly), tedy jedna ze stran dopravní nehody, a jinými objektivními důkazy (např. stěry z vozidla svědkyně R. nebo stěry z vozidla žalobce, případně svědeckou výpověď řidiče jedoucího za oběma vozidly) skutkový stav prokázán není. Soud musí jasně konstatovat, že pouhá negace odvolací námitky ze strany žalovaného není její vypořádání. Je na žalovaném, aby uvedl, proč jeden skutkový děj je skutečně hodnověrnější než druhý, a aby vyvrátil pochybnosti, které vznesl žalobce. Neznamená to, že nemůže postavit své skutkové závěry, resp. svou verzi skutkového děje proti závěrům účastníka řízení, ale musí pro tuto verzi mít pevné a soudržné odůvodnění. Tak tomu v nyní projednávané věci podle názoru zdejšího soudu není.
14. Zároveň soud nemůže odhlédnout od toho, co s prokázáním skutkového stavu úzce souvisí a to, že původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 12. 2016, č. j. DOP/29333/2016/4563/2016-bdin/20, bylo týměž odvolacím orgánem zrušeno s tím, že „*je na místě doplnit dokazování zejména bližší popis nehodového děje ze strany svědků J. R. a J. S., i vzhledem k namítaným odlišnostem v popisu konkrétního místa, kde mělo ke střetu vozidel dojít, tak, aby byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné*

pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti.“

15. V navazujícím řízení před správním orgánem prvního stupně svědek S. odkázal na svou původní výpověď s tím, že nic dalšího si nepamatuje kromě toho, že jeli se svědkyní R. vozidlem Š. O., nic si nevybavil ani po předložení fotodokumentace a jen obecně vypověděl, že vozidlo bylo z půjčovny a nadále se svědkyní R. pracují u stejného zaměstnavatele.
16. V případě svědkyně R. ta jak v první výpovědi, tak ve druhé uvedla, že ke střetu došlo v místě napojování do přímých směrů. V původní výpovědi uvedla, že došlo ke kontaktu s návěsem nákladního vozidla, v opakované pak že přední část jejího vozidla byla na úrovni střední části nákladní soupravy (svědek S. ve své původní výpovědi uvedl, že došlo ke kontaktu se zadní částí přívěsu). Jinak ke kontaktu vozidla a popisu místa střetu obou vozidel fakticky nic nového výpověď svědkyně nepřinesla.
17. Soudu není zřejmé, jak z prakticky nulové výpovědi svědka S. a z výpovědi svědkyně R., která se v podstatných otázkách shodovala s její původní výpovědí, žalovaný dovodil, že došlo k odstranění vad, pro které bylo původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno.
18. Za této situace zdejšímu soud nezbylo nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí, neboť jednak je nepřezkoumatelné pro nevypořádání odvolacích námitek a jednak je postaveno na skutkovém stavu, o kterém panují významné pochybnosti v tom, jakým způsobem byl hodnocen.
19. K ostatním žalobním námitkám soud pouze ve stručnosti uvádí následující.
20. K případnému doplnění důkazního řízení o znalecký posudek soud konstatuje, že je na správních orgánech, jaké důkazy provedou ke zjištění skutkového stavu, avšak na základě provedení dokazování musí být v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (jak správně uvedl žalovaný). V případě, že bude žalobce nadále trvat na provedení znaleckého posudku, bude na správním orgánu, aby ho vyzval k jasné specifikaci toho, co má být znaleckým posudkem prokázáno. Na základě toho posoudí, zda se jedná o skutečnosti, které by bylo možné vůbec znaleckým posudkem vyhodnotit, a teprve po konkretizaci otázek, které mají být znalecky zkoumány, vyhodnotí relevanci tohoto důkazního návrhu pro projednávanou věc.
21. K namítané absenci hodnocení materiální znaku přestupku soud odkazuje na dnes již zcela konstantní judikaturu správních soudů, dle které jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů*

totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“

22. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
23. Soud na základě obsahu správního spisu neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Tedy jinými slovy, pokud bude prokázáno spáchání přestupku žalobcem, má soud za to, že naplněním formálních znaků deliktu je naplněn i jeho materiální aspekt.
24. S ohledem na shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu.
25. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalobci, který měl v řízení plný úspěch, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., dle kterého jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné.
26. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které před soudem *důvodně* vynaložil. Na základě výzvy soudu předložil žalobce přehled nákladů, jejichž náhradu požadoval přiznat. Z takto vyčíslených nákladů přiznal soud žalobci náhradu za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, nepřiznal mu však nárok na náhradu za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč, neboť tento návrh soud zamítl s ohledem na jeho neunesení jak důkazního břemene, tak i neunesení povinnosti tvrzení. Jednalo se tak o zcela nezpůsobilý návrh.
27. Dále soud přiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení za prokazatelně vynaložené poštovné v celkové výši 205 Kč.

28. Zároveň soud přiznal žalobci nárok na cestovné. Žalobce požadoval cestovné za cestu v délce 274 km, nicméně trasu, kterou k soudnímu jednání jel, nedoložil. Soud proto přiznal cestovné za cestu v délce celkem 268 km, a to dle mapového serveru Mapy.cz z místa bydliště žalobce (.....) do místa sídla soudu (Brno, Rooseveltova 16). Žalobce doložil tankování pohonných hmot v ceně 32, 90 Kč a kombinovanou spotřebu jeho vozidla ve výši 7,2 l/100 km. Náleží mu tak náhrada za spotřebované pohonné hmoty ve výši 634 Kč. Zároveň mu dle ustanovení § 1 vyhl. č. 463/2017 Sb. náleží náhrada za opotřebení vozidla ve výši 4 Kč za 1 km, tj. celkem 1.072 Kč. Celkem náleží proto žalobci cestovné ve výši 1.706 Kč.
29. Dále žalobce požadoval náhradu za ušlý výdělek za jeden den neplaceného volna v souvislosti se soudním jednáním s tím, že doložil svoji mzdu potvrzením od zaměstnavatele. V rámci doložení nákladů řízení nicméně nedoložil, že by mu bylo v souvislosti se soudním jednáním ze strany zaměstnavatele poskytnuto právě neplacené volno. Z toho důvodu mu soud přiznal náhradu za ušlý výdělek toliko v rozsahu doby soudního jednání a doby, kterou dle mapového serveru Mapy.cz musel vynaložit na cestu k soudnímu jednání a zpět. Cesta z bydliště žalobce do sídla soudu by měla zabrat 1:34 hod., přičemž soud ve prospěch žalobce vycházel z délky 1:45 hod., tedy celkem 3:30 hod. Soudní jednání trvalo od 10:50 hod. do 12:25 (tj. 1:35 hod). Celková doba pro určení náhrady za ušlý zisk proto činí 3:20 hod. (3 a 1/3 hod). Průměrná hodinová mzda žalobce dle potvrzení zaměstnavatele činila ve III. kvartále roku 2018 168,09 Kč. Celkem proto soud přiznal žalobci náhradu za ušlý výdělek ve výši 560 Kč.
30. S ohledem na uvedené je žalovaný povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 5.471 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. října 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: B. Z.